

Шпаркий морський вітер ударив у важкі вітражні віконниці та з гуркотом розчинив їх. Від того грюкання Василина прокинулася і рвучко сіла в ліжку.

У прямокутному вікні прозирало хмарне сонне небо, і тільки на обрії, де крізь щільну полуду хмар уже продзьобувалися промені світанку, розпливлася яскраво-пурпурова тоненька смужка.

Мабуть, уже час вставати. Годинник, що висів над дзеркалом і мав вигляд жовтого повного місяця, показував за п'ять хвилин шосту. Скоро він перетвориться на тарілку з ложками та виделками — час снідати. А відтак годинник стане жовтогарячим сонцем, що означатиме вільний час, а рівно о другій дня перетвориться на круглу тацю з ручками — знак родинного обіду. Коли тацю змінить чайник, настане час чаювання, найсуворіше дотримувана традиція в замку: на низенькому овальному столику з'явиться чашка гарячого чаю і не зникне, поки Василина не вип'є увесь напій. Якщо годинник обернеться колесом, це означатиме, що наближається поїздка; а рівно о десятій вечора, коли вже треба вкладатися спати, на стіну знову повернеться місяць.

Василині страшенно подобався цей часодійний годинник, адже, окрім своїх перетворень, він передавав ще й спеціальні

повідомлення. Наприклад, коли приїжджав хтось із сім'ї — лунали три гучні удари і циферблат перетворювався на герб Огневих — зламану золоту стрілу на чорному тлі. Якщо замок відвідували почесні гості — годинник показував їхній фамільний герб або відзнаки. Няня дітей — пані Фіала, добросерда повненька жіночка середніх літ — розповідала Василю, що, коли в їхньому домі панувало напруження, наприклад відбувалося щось прикре, годинник починав поспішати, а якщо родині загрожували ззовні — хід часу на годиннику сповільнювався, циферблат тьмянів і навіть укривався шаром сірого пилу.

Але найцікавішим виявився головний годинник, що висів на найвищій вежі замку — Часовій. Коли вони вперше оглядали Чорновод, батько розповідав Василю, що такий годинник — це серце будь-якого часового замку, що зберігає його Час. За ним звіряють усі інші годинникові механізми замку і ним опікуються передусім. Цей годинник міг навіки зупинитися тільки тоді, коли замок зруйновано дощенту. Під час війни, коли замок обложено, бій у фортеці точився доти, доки працював головний годинник. Якщо він зупинявся, мешканці замку здавалися, бо разом із часом танула остання надія відродити свій дім...

Проганяючи дрімоту, Василина щосили помотала головою, підхопилася й почала розмахувати руками й ногами. У замку прокидалися рано, до сніданку залишалася всього дві години, а вона ще збиралася трохи політати над морем.

Чорновод був величезним багатопверховим замком, на верхівці якого примостилися вісім однакових веж із вузькими конусоподібними дахами. Вежі називалися за сторонами світу: Північна, Північно-Східна, Східна, Південно-Східна і так далі. Вони оточували ту саму головну вежу замку — Часову.

Зелена кімната Василини розміщувалася на самому верхечку Східної вежі. Крізь розчинені віконниці звідси можна

